

Hồi 4

Túi Tham Không Đáy

Thiên Hiệp lấy làm lạ, chàng tự xét không có thái độ gì khiêu khích đối phương. Chàng chỉ dùng lời lẽ phải trái để ngăn cản bớt lòng thù hận của con người còn sống đối với một người đã chết mà thôi. Thế mà lão cứ hần học muốn giết chàng cho được.

Hay là bọn hắc đạo này xem việc giết người như việc ăn uống chẳng ?

Chàng nhìn thẳng vào mặt Trảo Tam Giả cau mày hỏi:

- Người thích giết người lắm sao ?

Tên Trảo quỷ này đã bị đánh hụt mấy cái nên quá tức giận, lão cắn răng phì lỗ mũi khịt khịt mấy cái rồi lao mình tới vùng tròn ngọn đao sáng lóe cố đâm thẳng vào đại huyệt của chàng. Với thủ pháp của một tên quỷ hắc đạo khét tiếng giang hồ này đâu có phải tầm thường. Cả bọn hắc đạo đứng xem gật đầu ra vẻ đắc chí, chúng đinh ninh rằng lần này thằng bé kia không thể trốn tránh được nữa.

Lưỡi dao chỉ còn cách thân mình Thiên Hiệp vài tấc thì bỗng thấy Thiên Hiệp đầu mất. Bọn cao thủ hắc đạo chỉ thấy bóng chàng vụt qua như một làn khói. Chúng ngơ ngác nhìn bốn phía thì thấy chàng đứng chần ngẩn sát vách tường cách Trảo quỷ gần ba trượng.

Cả bọn đều giật nảy người trố mắt nhìn Thiên Hiệp. Chúng không hiểu thằng bé này áp dụng thân pháp gì mà tránh né kỳ diệu đến thế !

Chiêu thế mà Trảo lão tam mới vừa đánh ra đó tức là chiêu "Trực đao huỳnh long" một chiêu thức vô cùng độc đáo trong hắc đạo, xưa nay ai gặp phải cùng đều tán đờm kinh tâm thế mà hôm nay không thể hạ thủ một thằng bé mười lăm tuổi thì bảo sao họ không ngạc nhiên ?

Bây giờ đôi mắt tam giác của Trảo lão tam lại tròn to hơn nữa và đỏ ngầu như hai cục máu, lão rống lên một tiếng khiếp người và nhảy chồm tới cắn răng đâm mạnh tới một đao quyết không để hụt nữa. Lực đạo của ngọn đao bây giờ lại tăng thêm gấp bội.

Phập !

Bốp !

Ai nấy đều giựt mình, vì lưỡi dao kia đã không đâm trúng Thiên Hiệp mà còn đâm thủng cây cột lút đến cán. Bị quá trớn, chiếc đầu của Trảo lão lại va vào cột ấy

rung rinh cả nhà. Lão ôm đầu suýt xoa chệnh choạng như muốn ngã quỵ xuống đất. Thằng bé Thiên Hiệp kia đã đứng tĩnh tảo bên vách tường bên kia, thật là một việc không thể tưởng tượng được.

Lão bị rêm cả óc, nhưng vì quá tức giận không kể gì đau đớn nữa. Lão đứng phắt dậy vận công lực "hự" lên một tiếng rút lưỡi đao ra rồi đứng gườm Thiên Hiệp.

Người ta thấy trên trán lão bị sưng vù như một quả cam sành và rướm rướm máu. Sắc mặt lão bấy giờ tím ngắt đủ biết lão đã giận đến mức nào rồi !

Trảo lão tam giơ ngọn đoản đao lên trời hét lớn:

- Tiểu tử ! Ta quyết không tha mi được !

Lão vừa lao mình tới thì bỗng Hồ Mỹ Dung gọi lớn:

- Trảo tam ca !

Lão liền đứng sững lại trợn mắt ngó Hồ Mỹ Dung, Lão hất hàm như muốn hỏi ý kiến.

Hồ Mỹ Dung nói:

- Hãy coi chừng ! Tôi thấy thân pháp của hắc kỳ quái lắm đấy !

Câu nói của Hồ Mỹ Dung không những làm cho Trảo tam thối trí mà còn làm bọn hắc đạo đều kinh nghi nhìn sững Thiên Hiệp. Chúng muốn tìm hiểu thân pháp của thằng bé này do đâu mà có.

Sự thực Thiên Hiệp cũng không ngờ mình lại có thể tránh né tài tình như thế. Lúc nãy chàng học được "Lôi hành cửu chuyển" trên thiết thư, tuy chàng nghe Thái Linh Quan bảo là võ công tuyệt thế, nhưng chàng không rõ công hiệu của chiêu thức này ra sao và nên áp dụng trong trường hợp nào. Chàng cũng không ngờ lão Trảo quỷ này lại cố sát chàng như vậy. Trong lúc nguy biến chàng đành dụng một cách liều lĩnh, ai ngờ "Lôi hành cửu chuyển" trên thiết thư lại có một tác dụng phi thường như vậy.

Nghĩ như thế chàng vừa mừng vừa giận. Mừng là vì chàng học được một võ công kỳ bí và chàng quá giận bọn người đầu trâu mặt ngựa, lòng dạ độc ác không kể gì đến lời phải lẽ trái.

Lúc ấy lão đại của Hàn Sơn nhị lùn lắc mình một cái rồi bước tới trước mặt Thiên Hiệp, đưa cánh tay tỷ hon lên vuốt hàm râu dài thườn thượt rồi cười ha hả nói:

- Thằng bé, mi tên họ chi sao lại can thiệp vào việc này ?

Câu hỏi của lão tí hon này có vẻ ôn tồn, chàng muốn đáp lại, nhưng biết nói làm sao ? Vì Nhiệm Tử Huệ không phải là thân phụ của chàng thì biết họ gì mà nói ?

Bỗng chàng nhớ lại lúc nãy chàng hỏi Thái Linh Quan người quá kiệt sức chỉ nói lên được một tiếng "cừu" thì chắc thân phụ chàng là họ Cừu rồi !

Chàng đồng dạc đáp:

- Tôi họ Cừu tên Thiên Hiệp !

Nghe cái tên Cừu Thiên Hiệp ai nấy đều ngơ ngác trở mắt nhìn nhau. Họ cố tìm tòi trong ký ức để xem thử tên này là đồ đệ của ai thuộc môn phái nào nhưng lạ thay cái tên này tuyệt đối không có trong hàng cao thủ trên giang hồ.

Lão Trảo tam quả quyết rằng gã thiếu niên này không phải là nhân vật thành danh, nhưng lão còn sợ cái thù này có thể liên hệ đến môn phái bèn trợn mắt hỏi:

- Mi là đồ đệ của ai và thuộc môn phái nào ?

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu thật thà đáp:

- Tôi không thuộc môn phái nào cả ! Sư phụ tôi tức là người kia kìa !

Vừa nói chàng vừa đưa tay trở về phía Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan, người đã tắt thở ngồi trong góc phòng đó.

Nghe chàng nói, mấy mươi cao thủ hắc đạo đều giật mình cả đến lão Trảo quỷ đang tức giận cũng phải kinh ngạc bước lùi hai bước nhìn đăm đăm vào mặt chàng.

Lão đại của Hàn Sơn nhị lùn ngược mặt lên cười ha hả, trầm giọng nói:

-Ồ ! Thành bé này quá ranh mãnh, hắc cũng biết hù nhát chúng ta đấy chứ ! Suốt đời Thái Linh Quan chỉ làm bạn với Nhị Cái và Tam Kiếm khách mà thôi, hắc cũng không trú ngụ một nơi nào quá nửa tháng và cũng không nghe hắc có một đệ tử nào cả thế mà mi dám đặt điều xưng là đệ tử của Thái Linh Quan ... ha.. ha.. ha

Lão Trảo tam nghe nói liền sấn tới một bước trợn mắt hét lớn:

- Tiểu tử ! Mi định đem cái uy danh của nhất Tăng, nhị Cái và tam Kiếm khách ra dọa dẫm lão tử này sao ?

Cừu Thiên Hiệp ôn tồn đáp:

- Thật đấy ! Tôi không dối trá với các người đâu !

Lão đại vuốt râu hỏi:

- Mi bảo rằng mi là đệ tử của Thái Linh Quan vậy mi yết bái sư môn tại núi nào, và ai đã giới thiệu mi làm đệ tử cho hắc ?

Cừu Thiên Hiệp vẫn thật thà đáp:

- Tôi chỉ tôn người làm sư phụ tôi lúc nãy tại nơi đây, khi trời còn chưa sáng. Tôi phỉnh gạt các người để làm gì chứ ?

Lão Trảo tam cười khúc khích nói:

- Tiểu tử ! Thế thì họa đến cho mi rồi ! Thái Linh Quan đã sát hạ mất hai người trong ngũ quỷ của chúng ta, nay lão đã chết rồi còn mi là đệ tử thì phải thường mạng đây !

Dứt lời Trảo quỷ vung đoản đao đâm tới đồng thời đánh ra một chưởng sát thủ. Ánh đao loang loáng, chưởng lực ào ào trông rất nguy hiểm.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã bình tĩnh trở lại, chàng cố tình biểu diễn cho đầy đủ "lôi hành cửu chuyển" một tuyệt thế võ công để xem thử uy lực của chiêu thức này đến mức nào. Chàng không đợi lão Trảo tam tiếng sát đến như trước nữa, chàng đã tung mình bay nhanh. Người ta chỉ thấy thân chàng biến thành một làn khói khi ẩn khi hiện như bóng ma khiến đối phương không biết đường nào tấn công.

Cừu Thiên Hiệp lớn tiếng:

- Tôi nói thật cho người biết, tôi chỉ nhẫn nhục đến thế là cùng !

Lão Trảo tam là một trong ngũ Trảo quỷ rất có tên tuổi trong bọn hắc đạo, giờ đây thua tiếp ba chiêu mà vẫn không chạm được một mảy lông của thằng bé mười lăm tuổi khiến cho lòng lão tràn ngập lửa căm hờn.

Lúc bấy giờ lão đại mới thấy rõ thân pháp của Cừu Thiên Hiệp quả là phi phàm. Lão sợ ông bạn Trảo tam bị xấu hổ nên gọi lớn:

- Trảo Chấn Lễ ! Thôi, đừng đánh hấn nữa làm gì, để ta hỏi hấn thử nào !

Dứt lời lão đại lùn bèn nhảy tới trước mặt lão Trảo tam tức là Trảo Chấn Lễ nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Kìa, ông bạn nhỏ ơi ! Cứ theo thân pháp của người thì đâu có phải là đệ tử của Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan ?

Cừu Thiên Hiệp, một thiếu niên thật thà chất phát, chàng đâu có hiểu được sự xảo trá của bọn hắc đạo này. Chàng chỉ thấy lão đại dùng lời lẽ ôn tồn để hỏi, chàng đoán chắc lão già lùn này tánh tình không hung dữ như lão quỷ kia. Chắc là lão muốn giải nguy cho mình thì phải.

Nghĩ như thế chàng vội đáp:

- Tôi đã nói thật mà tiền bối không tin tôi sao ?

Lão nhe mấy chiếc răng ống điều cười rặc rặc nói:

- Ta có lạ lùng gì cái thuật khinh công "Phật môn khứ thiên" của Thái Linh Quan, nhưng ta đã xét kỹ thuật khinh công của mi không giống như thế !

Cừu Thiên Hiệp vui vẻ đáp:

- À, thì ra vì thế mà tiền bối thắc mắc. Thật ra thủ pháp ấy không phải tôi học của sư phụ tôi !

Lão ngạc nhiên hỏi:

- Vậy người học ở đâu mà được ?

Cừu Thiên Hiệp có thiện cảm với lão nên không giấu diếm gì cả. Chàng đáp:

- Tôi được học trên "Thiết thư chi bảo" đấy !

Câu nói của chàng như tiếng sét đánh vào tai bọn hắc đạo. Cả bọn thì thầm với nhau không ngớt.

Trảo Chấn Lễ cau mày hét:

- Nói bậy ! Thiết thư quả thật đã rơi vào tay "Huyết quang giáo chủ" rồi, mi tưởng ta không biết sao ?

Lão đại lùn nắm tay Trảo Chấn Lễ kéo lùi ra sau rồi bước tới bên Thiên Hiệp cười mơn trớn hỏi:

- Nếu quả mi nói thật thì bây giờ thiết thư ở đâu chắc mi biết rồi chứ ?

Thiên Hiệp không do dự gì cả. Chàng đáp ngay:

- Thiết thư hiện ở trong mình tôi đây !

Để chứng tỏ lời nói của chàng là sự thật, chàng đưa tay vỗ vào bụng, mấy tờ thiết thư chạm nhau kêu "reng reng".

Chàng lại hỏi:

- Người có nghe gì không ? Bây giờ người đã tin lời tôi rồi chứ ?

Bọn hắc đạo không ngờ một bảo vật võ lâm lại rơi vào tay một đứa bé thật thà chất phác. Bởi thế, lòng tham của chúng nổi lên. Ai nấy đều nghiến răng kệt kệt lo sợ cho kẻ khác chiếm đoạt mất thiết thư, nên trong lòng của người nào cũng nghĩ ra trăm mưu nghìn kế để tiêu diệt kẻ xung quanh, hòng chiếm đoạt thiết thư ấy.

Lúc bây giờ vẻ mặt người nào cũng hiện lên sát kiếp vận công lực chuẩn bị sẵn sàng để ra tay giành giật.

Lão đại lùn quay mắt qua nhìn đồng bọn kia nhảy nhót vài cái rồi xoay qua cười cười nói với Cừu Thiên Hiệp:

- Tiểu bằng hữu ! Hãy vui lòng đem thiết thư ra cho chúng ta xem thư có được không ? Có như thế mới chứng tỏ lòng thành đáng thương của người chứ !

Cừu Thiên Hiệp ngoan ngoãn gật đầu đáp:

- Nếu cần, tôi sẵn sàng cho xem đây !

Dứt lời chàng liền thò tay vào lấy cuốn thiết thư.

Bỗng nhiên ba bóng người từ sau nhảy tới bộp bộp gạt lão đại lùn sang một bên nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp hét lớn:

- Khoan đã !

Ba bóng người này chính là ba Trảo quỷ, họ sợ chàng lấy thiết thư ra thì sẽ vào tay lão đại lùn ranh mãnh này mất nên chúng quyết không để mất thiết thư.

Cả ba đều rút binh khí ra đứng thành ba bức để chuẩn bị chiêu thế "ty phat' qui" rồi hét lớn:

- Quý vị nên biết rằng thiết thư hiện ở trong mình thằng bé này là sự thật hiển nhiên, không ai có quyền dùng lời lẽ phỉnh gạt để chiếm đoạt thiết thư cả. Đã có huynh đệ lão gia ở đây và cũng có rất nhiều cao thủ thành danh nữa, chẳng lẽ đứng đây chứng kiến cho lão đại dùng ba tất lưỡi chiếm đoạt bảo vật võ lâm một cách bất công như thế được !

Vừa dứt lời, tức thì trong bọn có người phụ họa:

- Đúng đấy ! Nói như thế là công bằng hợp lý đó !

Trảo Chấn Nhơn là một trong ngũ trảo quỷ đứng ra trình trọng nói:

- Theo ý kiến của ta thì thiết thư này nên giải quyết bằng hai cách. Một là chúng ta đem hết tài nghệ võ công ra mà đánh đấu nhau, nếu ai thắng thì người ấy sẽ chiếm đoạt thiết thư. Còn lẽ thứ hai là trong hắc đạo chúng ta hãy luân phiên nhau mà cất giữ thiết thư ấy.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Sự thay phiên nhau để chiếm giữ này thì phải căn cứ theo công trạng đánh đấu với Thái Linh Quan mà phân bổ. Trong cuộc đánh với Thái Linh Quan hễ ai có công nhiều hơn, tức kẻ ấy được quyền chiếm giữ trước tiên.

Sở dĩ lão Trảo quỷ này đưa ra hai điều kiện như thế là vì lão thiết tưởng đối với công lực của tam quỷ có thể trội hơn trong bọn và so sánh công trạng đánh nhau với Thái Linh Quan thì ngũ Trảo quỷ có công nhiều hơn cả. Nếu mọi người bằng lòng điều kiện nào thì Trảo quỷ cũng vẫn được lãnh phần ưu tiên.

Hàn Sơn nhị lùn nghe nói chỉ cười gằn không đáp, vì lão tự xét bản lùn của lão không phải là đối thủ của Trảo tam quỷ.

Còn số người kia thì dĩ nhiên không ai tán thành ý kiến ấy cả, nhưng họ đoán biết kẻ nào ra tay trước sẽ bị thiệt thòi, vì họ rất rành câu phương ngôn "giục bạn tương tri, ngư ông đắc thắng". Bởi thế ai nấy đều im lặng nhường nhau. Một không khí im lặng khẩn trương vô cùng.

Trảo Chấn Nhơn thấy mọi người không nói gì cả, lão tưởng mọi người đã khiếp sợ oai danh của Trảo quỷ, bèn xoay lại quét đôi mắt náy lửa vào mặt Cửu Thiên Hiệp hét lớn:

- Thằng bé ! Hãy lấy thiết thư ra mau !

Hai lão quỷ kia cũng vận công lực lên hai cánh tay giơ lên trước mặt chàng dọa nạt:

- Lấy ra mau !

Trước thái độ hung hăng của ba ác quỷ, chàng cảm thấy rùng rợn run rẩy đáp:

- Để tôi lấy cho nhưng chỉ xem thôi chứ không được cướp giật đấy nhé !

Chàng vừa thò tay vào bụng thì cả mấy mươi người liền vùng chạy tới vây tam quỷ và Cừu Thiên Hiệp vào giữa.

Lúc bấy giờ không khí trong "Phi Lai sơn trang" trở nên khẩn trương vô cùng. Mọi người đều cắn răng nín thở nhưng chắc chắn là cuộc đổ máu sẽ diễn ra không phải tầm thường.

Cừu Thiên Hiệp rút rề rút thiết thư ra, đưa mắt nhìn qua mọi người ra vẻ nghi ngờ. Chàng không dứt khoát lấy ra mà chỉ lấp ló trong chéo áo cốt để cho mọi người thấy mà thôi.

Thấy thế Tam Trảo quỷ đồng hét lớn:

- Lấy ra lẹ đi !

Trước sự áp bức, Thiên Hiệp quá bức tức nhưng đứng trước lòng tham của số đông người chàng không dám cưỡng lại đành ấp úng nói:

- Để.. tôi.. lấy..

Bỗng nhiên có ba đạo hào quang bắn thẳng tới sau óc của Tam Trảo quỷ xẹt ! xẹt !..

Lúc này giờ ba lão trảo quỷ tuy quay mặt về hướng Cừu Thiên Hiệp để dọa nạt song luôn luôn đề phòng phía sau lưng vì hấn sợ thủ đoạn hại lén của người trong hắc đạo.

Khi vừa nghe tiếng gió cả ba đều hét lên một tiếng nhảy trái ra ngoài hơn một trượng rồi la lớn:

- Vị cao thủ nào dám cả gan hả ?

Chưa dứt lời đã có tiếng "hừ" vang lên và tiếp nói:

- Ta, Cố Vạn Niên đây chứ còn ai nữa ?

Sau tiếng nói lạnh lạnh như chuông ấy, có một hán tử cao lớn từ trong đám hắc đạo ấy bước ra với vẻ mặt hầm hầm sắc giận, một tay cầm "hổ vị" một tay cầm bình ám khí.

Trảo Chấn Nhon cười gằn nói:

- Ta biết lắm, chỉ trừ Cố Vạn Niên ra thì chắc chắn không ai có thể bắt tiếp ba viên ám khí cùng một lúc cả, nhưng tiếc thay thủ đoạn độc ác ấy có nghĩa lý gì đối với Tam Trảo gia của chúng ta !

Cố Vạn Niên bữu môi nói:

- Các người chớ phách lối ! Họ Cố này sẽ không tha thứ cho những kẻ tự cao như chúng bay đâu !

Trảo Chấn Lễ trợn to đôi mắt tam giác của lão và hét lớn:

- Mi không nể ta sao ?

Cố Vạn Niên rút cây hổ vi vung lên trời kêu vùn vụt ra vẻ tự đắc và hét lớn:

- Ta đã không nể mi mà còn đánh cho toát thêm cái miệng hỏa lò nói "dóc" của mi nữa là khác !

Ba Trảo quỷ cả giận nhảy tới chỉ vào mặt Cố Vạn Niên hét:

- Nếu mi không nể, ta cũng buộc mi phải nể chúng ta. Thiết thư ấy coi như của chúng ta rồi đó. Nếu kẻ nào còn dám cưỡng lại hãy nếm thử mùi "Ngũ quỷ âm công chưởng" của chúng ta.

Cố Vạn Niên cười hăng hái nói:

- Đáng tiếc là ngũ quỷ đã chết mất hai, chỉ còn tam quỷ sợ e thực hành không nổi nữa, ha ha..

Trảo Chấn Nhơn quá tức giận, lão trợn mắt hét:

- Thằng họ Cố kia, hãy coi..

Tiếng "chưởng" còn chưa thốt ra khỏi miệng lão, thì bỗng Thiên Hiệp "á" lên một tiếng. Cả bọn quần ma đều quay lại thì thấy hai lão lùn thừa cơ Thiên Hiệp đang đứng ngó sững Tam Trảo quỷ và Cố Vạn Niên nên sơ hở. Lão liền nhảy tới để cướp đoạt thiết thư.

Tuy "Lôi Hành cứu chuyển" lạnh lẽo vô song nhưng vì quá đột ngột thì làm sao chàng tránh khỏi. Cả hai lão lùn mỗi người một bên đè mạnh tay trên hai vai Thiên Hiệp và khê hét:

- Hãy đưa thiết thư đây ! Nếu chậm trễ chúng ta sẽ vận chưởng lực, thân xác mi bấy như tương bây giờ.

Sự việc xảy ra bất thành lình khiến trong trận trở nên đại biến. Bên kia, Tam Trảo và Cố Vạn Niên cũng dừng tay. Tất cả đều nhìn sững hành động ranh mãnh của hai lão lùn ấy.

Lúc bấy giờ Cửu Thiên Hiệp đã bị mắc mưu dưới tay của hai cao thủ hắc đạo, chỉ cần trái ý là hai bàn tay kia có thể làm cho chàng nát xương lập tức, nếu có giỏi lắm thoát chết cũng phải bị tàn phế chung thân.

Thiên Hiệp chỉ phải nói:

- Để tôi lấy ra cho, các người cần gì phải làm như vậy ?

Hàn Sơn nhị lùn vừa giữ cánh tay trên vai Thiên Hiệp vừa quay mặt qua nói với quần ma.

- Này các vị ! Chúng ta đều là kẻ thân thuộc nhau cả, để chúng tôi lấy được thiết thư rồi hãy định liệu sau. Nếu chúng ta đánh đấu giành giật nhau thì hỏng việc mất, sau khi chúng tôi lấy được thiết thư rồi mà muốn phản bội bỏ chạy cũng không được nào. Xin các vị nghĩ kỹ xem mọi việc chỉ thương lượng là hay nhất.

Tuy đã phân trần như thế nhưng hai lão lùn cũng còn sợ bọn quần ma ra tay hạ độc thủ nên lão lắc vai chàng hét.

- Mau ! Mau !

Lúc bấy giờ Cửu Thiên Hiệp ngoan ngoãn như một cái máy, chàng thò tay vào bụng lấy cuốn thiết thư ra, hào quang chiếu sáng lòà cả bọn quần ma.

Bỗng nhiên vang lên hai tiếng:

Bịch ! Bịch !

Hai lão lùn đều bị chấn lui hơn năm bước, lão đảo mấy cái rồi đứng vững lại, mặt mày tái ngắt.

Và tiếp theo là một giọng nói như một nhát búa đóng vào đầu bọn hắc đạo:

- Hai thằng lùn kia ! Ta đổ bầy dám lấy thiết thư ấy !

Một giọng nói không lớn lắm nhưng nó mang theo cả một công lực khiếp người.

Hai lão lùn vừa thấy một kẻ ấy thì bỗng rú lên một tiếng thất thanh chạy ra ngoài một trượng mặt mày hơ hãi, tay chân run rẩy chẳng khác chuột thấy mèo.

Mọi người đang ngỡ ngác thì người ấy đã xuất hiện. Nhân vật này chính là một lão ăn xin mặc chiếc áo vá đụp trăm mảnh. Lão bay đến như một luồng gió nhẹ, một tay kẹp cây trúc trượng, còn tay kia cầm một đóa hoa sen màu vàng. Lão đứng trước mặt Cửu Thiên Hiệp như một thiên thần.

Một số người biết danh lão ăn xin đều sợ hãi lùi dần núp mặt sau lưng kẻ khác. Còn một số khác không biết lão là nhân vật như thế nào nên nhao nhao lên, nhưng không dám hành động gì cả, vì họ thấy vẻ sợ sệt của Hàn Sơn nhị lùn cũng đoán biết, lão này không phải là nhân vật thường.

Trên khuôn mặt xương xẩu của lão, hiện lên những đường gân kỳ quặc, đôi mắt sâu ấy loáng ra hai luồng nhõn quang chiếu sáng hơn một trượng chẳng khác hai chiếc đèn của thợ săn.

Lão nhìn Cửu Thiên Hiệp gật đầu rồi quay qua nhìn Hàn Sơn nhị lùn cau mày nói:

- Hai vị hãy tránh xa một chút đi !

Hàn Sơn nhị lùn liền ứng tiếng dạ rân rồi chạy vòng ra sau chót đứng yên, như những kẻ đã bị xử tử bỗng được ân xá vậy.

Lão ăn xin đưa tay ra lấy cuốn thiết thư trên tay Cửu Thiên Hiệp rồi lật qua lật lại xem xét.

Thấy thế đám ma đầu hắc đạo nhao nhao nhìn thẳng vào mặt lão ăn xin ra vẻ thèm thuồng. Ai nấy đều tức tối, nếu không giành giựt nhau thì thiết thư này đã về tay hắc đạo rồi có đâu để cho lão ăn xin đến đây tác oai tác quái.

Nhưng lão ăn xin xem xong liền trao thiết thư lại cho Cửu Thiên Hiệp và ôn tồn căn dặn:

- Thằng bé ! Hãy cất kỹ thiết thư này đi ! Vì đây chính là võ lâm chi bảo, muốn học được võ công tuyệt nghệ trong ấy, cũng phải gặp một võ lâm kỳ tài mới có thể phát dương ra quang đại được !

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Mi hãy yên tâm ! Đã có ta, khi lão ăn xin đến đây thì thiết thư này kể như là của mi rồi đấy !

Dứt lời trong đám hắc đạo quần ma bỗng vang lên một tiếng "hừ" lạnh ngắt.

Lão ăn xin vẫn không lộ vẻ tức giận, lão bước tới trước thân thể của Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan chấp tay nghẹn ngào nói:

- Thái ca ca ! Đứng trước thân thể của người. Quế Cung Đảm này quá đau lòng ước sao cho tôi thay chết cho người tôi mới đành dạ.

Ba tiếng Quế Cung Đảm ấy lọt vào tai quần ma khiến cho những kẻ chưa biết mặt lão đều giật gân vì cái tên "Kim bản trúc trượng" Quế Cung Đảm đã lừng danh khắp thiên hạ. Chính lão là một trong nhị "Cái" mà trên giang hồ đã truyền tụng sáu vị chúa tể võ lâm là nhất "Tăng" nhị "Cái" và tam "Kiếm khách"

Lúc bấy giờ cả bọn hắc đạo đều đứng im lặng không dám nhao nhao như trước nữa.

- Thằng bé ! Trong chúng ta gồm sáu người tức là nhất Tăng nhị Cái và tam Kiếm khách đã kết giao với nhau và có lời thề rằng: "Sinh tiền bất liên thủ, tử hậu bất tầm

hận". Do đó nay sư phụ mi bị hạ sát, trong chúng ta không được báo thù. Bởi thế mối thù này do mi trả lấy !

Cửu Thiên Hiệp nghe nói vội chấp tay cung kính đáp:

- Việc này lẽ dĩ nhiên vẫn bối phải đảm nhiệm dù chết đi vẫn bối cũng cam. Song vì võ công của vẫn bối quá kém cỏi sợ không đủ sức để đảm đương.

Kim bản trúc trượng Quế Cung Đàm nói:

- Tuy nói thế, nhưng việc đó còn xa xôi. Bây giờ nên giải quyết cuốn thiết thư này trước đã.

Bọn quần ma nghe lão nói giải quyết cuốn thiết thư liền nhao nhao đưa mắt nhìn dăm dăm vào mặt lão chờ xem lão giải quyết bằng cách nào.

- o O o -